

**Česká republika**  
**NÁLEZ**  
**Ústavního soudu**

**Jménem republiky**

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Pavla Šámala (soudce zpravodaje) a soudců Josefa Fialy a Jana Filipa o ústavní stížnosti obce **město Úvaly**, sídlem Arnošta z Pardubic 95, Úvaly, zastoupené JUDr. Přemyslem Hochmanem, advokátem, sídlem Na Florenci 1025/1, Praha 1 – Nové Město, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. září 2020 č. j. 28 Cdo 1294/2020-350, výrokům II. a III. rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. října 2019 č. j. 26 Co 156/2019-303, výrokům I., II., III., VIII. a IX. rozsudku Okresního soudu Praha-východ ze dne 17. května 2019 č. j. 6 C 617/2014-281, a rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. března 2019 č. j. 28 Cdo 3082/2018-272, za účasti **Nejvyššího soudu, Krajského soudu v Praze a Okresního soudu Praha-východ**, jako účastníků řízení, takto:

**I. Ústavní stížnost proti výroku III. rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. října 2019 č. j. 26 Co 156/2019-303 se odmítá.**

**II. Ústavní stížnost se ve zbylé části zamítá.**

Odůvodnění

**I.**

**Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí**

1. Stěžovatelka se ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) domáhá zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí s tvrzením, že jimi byla porušena její ústavně zaručená práva podle čl. 11 odst. 1 a 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

2. Z ústavní stížnosti, doručených písemností a vyžádaného spisu Okresního soudu Praha-východ (dále jen „okresní soud“) sp. zn. 6 C 617/2014 se podává, že obchodní společnost Šídlo, s. r. o. (dále jen „žalobkyně“), se domáhala po stěžovatelce zaplacení 14 520 Kč, resp. 43 560 Kč a 41 100 Kč s příslušenstvím jako bezdůvodného obohacení třemi samostatnými žalobami podanými ke jmenovanému soudu. Bezdůvodné obohacení mělo spočívat v užívání pozemku ve vlastnictví žalobkyně jako veřejné místní komunikace a chodníku. Okresní soud všechna řízení usnesením spojil a žaloby zamítl rozsudkem ze dne 29. 3. 2017 č. j. 6 C 617/2014-203, 6 C 40/2015, 35 C 242/2015. Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) uvedený rozsudek potvrdil rozsudkem ze dne 4. 10. 2017 č. j. 26 Co 246/2017-230. Oba soudy dospěly k závěru, že stěžovatelka na úkor žalobkyně ničeho nezískala, a proto nemohlo jít o bezdůvodné obohacení.

Dotčená plocha totiž uspokojuje tzv. komunikační potřebu v obci, která není objektivně nahraditelná.

3. K dovolání žalobkyně zrušil uvedené rozsudky Nejvyšší soud v záhlaví uvedeným rozsudkem a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení. Z něj se podává, že soudy nižšího stupně se odchýlily od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, řídily-li se kritériem nenahraditelnosti způsobu uspokojení veřejné potřeby při formulaci závěru o existenci bezdůvodného obohacení stěžovatelky.

4. Následně okresní soud, vázán závazným právním názorem Nejvyššího soudu, uložil stěžovatelce zaplatit žalobkyni 1 361,25 Kč s příslušenstvím (výrok I.), 4 083,75 Kč s příslušenstvím (výrok II.) a 18 495 Kč s příslušenstvím (výrok III.), ve zbylé části žaloby zamítl (výroky IV., V. a VI.) a rozhodl o nákladech řízení (výroky VII., VIII. a IX.). Zaprvé bylo podle okresního soudu prokázáno, že došlo k omezení vlastnického práva žalobkyně zřízením veřejného prostranství ve prospěch stěžovatelky. Podle okresního soudu je nezbytnou podmínkou ústavní konformity omezení vlastnického práva souhlas vlastníka, přičemž v nyní posuzované věci vlastnice (žalobkyně) tento souhlas nedala, a dokonce proti němu aktivně vystupovala. V soukromém právu nemůže být tento souhlas „převeden“ na současného vlastníka od předchozího. Okresní soud nepřisvědčil ani stěžovatelčině námitce vydržení práva odpovídajícímu věcnému břemenu.

5. Proti tomuto rozsudku stěžovatelka podala odvolání co do výroků I., II., III., VII. a IX. Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem změnil výrok VII. rozsudku okresního soudu tak, že žalobkyně je povinna stěžovatelce zaplatit 49 826 Kč jako náhradu nákladů řízení (výrok I.), výroky I., II., III., VIII. a IX. potvrdil (výrok II.) a uložil stěžovatelce zaplatit žalobkyni 2 360 Kč jako náhradu nákladů odvolacího řízení (výrok III.). Podle krajského soudu ze stěžovatelkou uváděných rozhodnutí nevyplývá, že je žalobkyně „vázána“ souhlasem předchozího vlastníka k omezení vlastnického práva k jejímu pozemku. Krajský soud poučil účastníky řízení, že proti rozsudku mohou podat dovolání za podmínek § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“).

6. Stěžovatelka proti výroku II. napadeného rozsudku krajského soudu brojila dovoláním. Nejvyšší soud je v záhlaví uvedeném usnesením odmítl jako nepřijatelné zčásti podle § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř., šlo-li o výroky ve věci samé jako o peněžité plnění nepřevyšující 50 000 Kč, a zčásti § 238 odst. 1 písm. h) téhož předpisu, šlo-li o výroky o náhradě nákladů řízení.

## II.

### Argumentace stěžovatelky

7. Stěžovatelka nesouhlasí se závazným právním názorem Nejvyššího soudu vysloveným v rozsudku uvedeném v záhlaví. Nejvyšší soud podle stěžovatelky nerespektoval judikaturu svoji a Ústavního soudu. Stěžovatelce proto svědčí bezúplatné právo stavby (pozemní komunikace), získané konkludentním souhlasem od předchozího vlastníka.

8. Konkrétně, Nejvyšší soud nerespektoval závěry rozsudku ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. 22 Cdo 766/2011 a nálezů Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008 sp. zn. II. ÚS 268/06

(N 2/48 SbNU 9) a ze dne 6. 9. 2010 sp. zn. I. ÚS 1744/10 (N 184/58 SbNU 613), podle kterých se na dalšího vlastníka v pořadí (žalobkyni) hledí, jako by jeho vlastnické právo bylo již omezeno veřejným přístupem na pozemek, udělil-li souhlas vlastníků předchozí. Z ustálené judikatury obecných i správních soudů se rovněž podává, že postačí i souhlas konkludentní. Stěžovatelka dále upozorňuje, že např. podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. 10. 2006 sp. zn. 31 Cdo 691/2005 či usnesení ze dne 17. 2. 2011 sp. zn. 22 Cdo 2873/2010 má být zvláště posuzován nárok z neoprávněně umístěné místní komunikace (stavby) a právo užívat místní komunikaci. Jinými slovy, právo obecného užívání (užívat místní komunikaci) nelze vyloučit toliko z důvodu, že vlastníci komunikace nedisponují oprávněním k umístění stavby na cizím pozemku.

9. Stěžovatelka dále tvrdí, že rozsudek ze dne 18. 7. 2005 sp. zn. 22 Cdo 2887/2004, na který obecné soudy odkazují, není na věc přílehlavý, neboť v nyní posuzované věci navíc vystupuje třetí subjekt – stěžovatelka jako obec, nikoli pouze subjekty dva jako ve věci odkazované.

### III.

#### Vyjádření účastníků řízení

10. Soudce zpravodaj podle § 42 odst. 4 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), zaslal ústavní stížnost k vyjádření účastníkům řízení a žalobkyni, které náleželo postavení vedlejší účastnice řízení o ústavní stížnosti.

11. Nejvyšší soud nejprve upozorňuje, že napadeným usnesením odmítl dovolání stěžovatelky jako nepřípustné pro nepřekročení peněžitého limitu v § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř.; následoval-li Nejvyšší soud kogentní zákonnou úpravu, nemohl porušit ústavně zaručená práva stěžovatelky. Z obsahu ústavní stížnosti lze dovodit, že argumentace stěžovatelky směřuje zejména proti předcházejícímu napadenému rozsudku Nejvyššího soudu. Ta se však zakládá na opakování totožných námitek, které již stěžovatelka uplatnila dříve v řízení, aniž by předestřela argumentaci přesahující výklad tzv. jednoduchého práva. Judikatura Nejvyššího soudu o vzniku bezdůvodného obohacení vlastníka stavby situované na cizím pozemku bez náležitého právního titulu je však konzistentní a odpovídají jí i závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2014 sp. zn. II. ÚS 3624/13 (N 212/75 SbNU 379). Nejvyšší soud proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku a zde vyjádřený ustálený právní názor, že nedisponuje-li „kupříkladu město jakožto vlastníci místní komunikace podle § 9 odst. 1 [zákonu č. 13/1997 Sb., o místních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů] právním titulem zmocňujícím ho k užívání pozemků pod komunikací ve vlastnictví jiné osoby, je naplněna jedna ze skutkových podstat bezdůvodného obohacení.“ Stěžovatelka proto získává majetkový prospěch a neposkytuje žalobkyni náležitou protihodnotu. Napadená rozhodnutí proto jsou ústavně konformní.

12. Krajský soud ve vyjádření zdůrazňuje, že stěžovatelka brojí zejména proti právním závěrům Nejvyššího soudu v napadeném rozsudku, podle něhož se na skutkové okolnosti věci vztahuje jeho ustálená rozhodovací praxe. Krajský soud byl tímto právním názorem při přezkumu napadeného rozsudku okresního soudu vázán. Vzhledem k tomu, že shledal, že okresní soud z těchto východisek vycházel a správně zjistil skutkový stav, jeho rozhodnutí potvrdil.

13. Okresní soud ve vyjádření uvedl, že se řídil závazným právním názorem Nejvyššího soudu. Odkázal však na bod 14 nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2018 sp. zn. I. ÚS 1491/17 (N 185/91 SbNU 297), s jehož závěry se Nejvyšší soud „podle všeho patřičně nevypořádal.“

14. Žalobkyně se ve stanovené lhůtě a ani po jejím uplynutí k ústavní stížnosti nevyjádřila. Neboť byla poučena, že za takové situace bude Ústavní soud vycházet z toho, že se postavení vedlejší účastnice vzdává, nebylo s ní již dále v posuzované věci jednáno.

15. Soudce zpravodaj zaslal doručená vyjádření stěžovatelce k případné replice. Stěžovatelka využila této možnosti a ve vyjádření nejprve uvedla, že se ztotožňuje s tím, že její ústavní stížnost brojí zejména proti závěrům obsaženým v napadeném rozsudku Nejvyššího soudu, z nichž vychází další v záhlaví napadená rozhodnutí. Dále stěžovatelka tvrdí, že se ztotožňuje s odkazem okresního soudu na nález sp. zn. I. ÚS 1491/17, s nímž se Nejvyšší soud nevypořádal. Tam řešená věc je analogická k nyní posuzované; i bylo-li by možné učinit závěr, že stěžovatelka získala majetkový prospěch, získala jej „bez svého svolení“, a proto není povinna jeho náhradě.

#### IV.

#### Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

16. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení podle zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), a shledal, že ústavní stížnost byla podána oprávněnou stěžovatelkou, která byla účastnicí řízení, v němž byla vydána rozhodnutí napadená ústavní stížností. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatelka je právně zastoupena v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Ústavní stížnost je přípustná, neboť stěžovatelka vyčerpala všechny procesní prostředky k ochraně svého práva, resp. žádné další k dispozici neměla (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu *a contrario*). Je však nutné posoudit, zda byla ústavní stížnost podána včas.

17. Stěžovatelka napadá zaprvé usnesení Nejvyššího soudu o dovolání, které představuje poslední procesní prostředek k ochraně jejího práva. Lhůta podle § 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu je v této části ústavní stížnosti zachována.

18. Zadruhé, ústavní stížnost směřuje proti rozsudkům Nejvyššího soudu, okresního soudu a krajského soudu v části napadené dovoláním, které Nejvyšší soud odmítl jako objektivně nepřípustné. Dovolání stěžovatelky proto v této části nelze považovat za účinný prostředek ochrany jejich práv, neboť žádný takový k dispozici neměla. Měla-li stěžovatelka za to, že Nejvyšší soud (napadeným rozsudkem), okresní soud a krajský soud porušily její ústavně zaručená práva, bylo namístež proti v záhlaví uvedeným rozhodnutím brojit včasně podanou ústavní stížností.

19. Ústavní soud však nepřehlédl, že krajský soud stěžovatelku nepoučil o objektivní nepřípustnosti dovolání proti dotčeným výrokům. Nesprávné poučení má vliv na to, jakým způsobem Ústavní soud posuzuje zachování lhůty k podání ústavní stížnosti. Byl-li stěžovatel nesprávně poučen o možnosti podat dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu a této možnosti využil, byť v dané věci bylo dovolání podle zákona

objektivně nepřipustné, pak s ohledem na princip důvěry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci považuje Ústavní soud v těchto situacích za skutečnost rozhodnou pro počítání lhůty pro podání ústavní stížnosti až doručení rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání (zde jeho napadené usnesení) [viz nálezy ze dne 5. 11. 2002 sp. zn. II. ÚS 343/02 (N 140/28 SbNU 223) a body 20 a 21 nálezu ze dne 31. 1. 2012 sp. zn. IV. ÚS 3476/11 (N 25/64 SbNU 269), či bod 15 usnesení ze dne 29. 1. 2019 sp. zn. III. ÚS 4090/18 (všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>)].

20. V nyní posuzované věci se stěžovatelka, byť právně zastoupena již v řízení před krajským soudem, řídila nesprávným poučením krajského soudu a dovolání proti v záhlaví uvedenému rozsudku krajského soudu podala. Proto se lhůta pro podání ústavní stížnosti v části týkající se rozsudků Nejvyššího soudu, okresního soudu a krajského soudu odvíjí od doručení napadeného usnesení Nejvyššího soudu a ústavní stížnost je podána včas.

21. Zatřetí, ústavní stížnost je podána opožděně v části směřující proti výroku III. napadeného rozsudku krajského soudu. Stěžovatelka totiž napadla dovoláním toliko výrok II. napadeného rozsudku krajského soudu a proti jeho výroku III. brojí až nyní posuzovanou ústavní stížností. Není proto důvod, aby se lhůta k podání ústavní stížnosti v této části odvíjela od doručení napadeného usnesení Nejvyššího soudu.

#### IV.

#### Posouzení opodstatněnosti ústavní stížnosti

22. Ústavní soud je podle čl. 83 Ústavy soudním orgánem ochrany ústavnosti a tuto svoji pravomoc vykonává mimo jiné tím, že na základě čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánu veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod [srov. též § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu]. Směřuje-li ústavní stížnost proti rozhodnutí soudu vydanému v soudním řízení, není samo o sobě významné, je-li namítána jeho věcná nesprávnost. Pravomoc Ústavního soudu je založena výlučně na přezkumu z hlediska dodržení ústavnosti, tj. zda v řízení (rozhodnutím v něm vydaným) nebyly dotčeny předpisy ústavního pořádku chráněná práva nebo svobody jeho účastníka, zda řízení bylo vedeno v souladu s ústavními principy, a zda lze řízení jako celek pokládat za řádně vedené. Ústavněprávním požadavkem též je, aby soudy vydaná rozhodnutí byla řádně, tj. srozumitelně a logicky odůvodněna.

23. Obdobně je nutné posoudit opodstatněnost ústavní stížnosti v části týkající se zaprvé napadeného usnesení Nejvyššího soudu, a zadruhé napadeného rozsudku Nejvyššího soudu v části napadených rozsudků okresního soudu a krajského soudu.

24. Zaprvé, Nejvyšší soud v napadeném usnesení nečinil nic jiného, než že kvalifikoval část II. výroku rozsudku krajského soudu jako tzv. bagatelní a část jako týkající se náhrady nákladů řízení. Sama stěžovatelka k napadenému usnesení Nejvyššího soudu nepředkládá žádné tvrzení, natož ústavněprávní argumentaci, jimiž by namítala jakoukoli vadu postupu Nejvyššího soudu při vydání napadeného usnesení. Ústavní stížnost je proto v této části zjevně neopodstatněná, a proto by přicházelo její odmítnutí usnesením,

protože však s tímto závěrem nesouhlasili všichni členové senátu, bylo třeba rozhodnout nálezem (srov. § 19 odst. 2 věta druhá zákona o ústavním soudu).

25. Zadruhé, v části směřující proti napadeným rozsudkům Nejvyššího soudu, okresního soudu a krajského soudu se ústavní stížnost týká výroků o peněžitém plnění v celkové částce 23 940 Kč s příslušenstvím, jde proto o věc s tzv. bagatelní částkou. Podle ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu přitom platí, že jde-li o věci s tzv. bagatelní částkou, zakládá to (bez dalšího) důvod pro posouzení ústavní stížnosti jako zjevně neopodstatněné, neprovázejí-li posuzovanou věc takové (mimořádné) okolnosti, které ji naopak co do ústavní roviny významnou činí [viz např. nález ze dne 10. 4. 2014 sp. zn. III. ÚS 3725/13 (N 55/73 SbNU 89)]. Je především na stěžovatelce, aby v ústavní stížnosti vysvětlila (a případně doložila), proč věc přes „bagatelnost“ částky vyvolává v její právní sféře ústavněprávně relevantní újmu (viz např. usnesení ze dne 21. 5. 2014 sp. zn. III. ÚS 1161/14).

26. Žádné takové tvrzení stěžovatelka v ústavní stížnosti (ani replice) nepřináší a Ústavní soud takové okolnosti v její věci neshledává, a proto Ústavnímu soudu nic nebránilo shledat ústavní stížnost pro její chybějící ústavněprávní relevanci zjevně neopodstatněnou, kdy by přicházelo její odmítnutí usnesením, protože však s tímto závěrem nesouhlasili všichni členové senátu, bylo třeba rozhodnout nálezem (srov. § 19 odst. 2 věta druhá zákona o Ústavním soudu).

27. Kromě toho, opodstatněnosti ústavní stížnosti nenasvědčuje ani obsah námitek v ústavní stížnosti. Zprv, použití závěru rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2005 sp. zn. 22 Cdo 2887/2004 obecnými soudy nelze považovat za jakkoli nevhodné, neboť jej citovaly v souvislosti se stěžovatelčinou námitkou vydržení a obecným požadavkem na dobrou víru oprávněného nabyvatele vztahující se i k titulu (viz bod 23 napadeného rozsudku okresního soudu). Skutkové odlišení provedené stěžovatelkou proto není v nyní posuzované věci významné.

28. Zadruhé, okresní soud a krajský soud se v napadených rozsudcích vypořádaly s argumentací stěžovatelky o rozporu jejich závěrů s uvedenou judikaturou Nejvyššího soudu a Ústavního soudu (sub 8). Z nich se přitom srozumitelně a logicky podává, že je stěžovatelka interpretuje chybně (viz bod 26 napadeného rozsudku okresního soudu a bod 17 napadeného rozsudku krajského soudu).

29. Pravdivosti tvrzení stěžovatelky nenasvědčuje ani obsah nálezu sp. zn. II. ÚS 268/06. Je sice pravdou, že z jeho bodu 38 se podává, že Ústavní soud „akceptuje v obecné rovině názor ..., že omezení vlastnického práva k pozemku je způsobilé přecházet z vlastníka na vlastníka a není třeba souhlasu nového vlastníka“, byl-li udělen vlastníky předchozími. V odkazované věci však Ústavní soud zrušil rozhodnutí obecných soudů právě proto, že akceptovaly přechod omezení vlastnického práva z předchozího vlastníka (viz bod 36 uvedeného nálezu). Nadto, Ústavní soud v bodu 39 uvedeného nálezu zdůraznil, že současní vlastníci pozemku nevyjádřili souhlas s omezením „po nabytí vlastnického práva ani konkludentně“, tedy obdobně jako v nyní posuzované věci. Obecně formulované závěry, jichž se stěžovatelka dovolává, proto z jí odkazovaného nálezu neplynou.

30. Ani ze stěžovatelkou odkazovaného rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. 22 Cdo 766/2011 neplyne obecný závěr o přechodu omezení vlastnického práva

na dalšího vlastníka v pořadí, dal-li předchozí vlastník k omezení souhlas. Ze stěžovatelkou odkazovaného nálezu ze dne 6. 9. 2010 sp. zn. I. ÚS 1744/10 se podává, že obecné soudy porušily právo na soudní ochranu tím, že znemožnily účastníkovi soudního řízení přednést tvrzení o bezdůvodném obohacení vznikajícím užíváním cizího pozemku bez právního důvodu. Prostor vyjádřit se k žalobě žalobkyně však stěžovatelce v nyní posuzované věci upřen nebyl, ostatně sama obdobné procesní vady netvrdí.

## V. Závěr

31. Ústavní soud proto ústavní stížnost v části směřující proti výroku III. napadeného rozsudku krajského soudu (náhrada nákladů odvolacího řízení) odmítl jako podanou po lhůtě stanovené pro její podání podle § 43 odst. 1 písm. b) zákona o Ústavním soudu a ve zbylé části vzhledem k tomu, že IV. senát Ústavního soudu při rozhodování nedospěl podle § 43 odst. 2 písm. a) a § 19 odst. 2 zákona o Ústavním soudu k jednomyslnému závěru, ji nálezem zamítl podle § 82 odst. 1 téhož zákona.

**Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.**

V Brně dne 6. dubna 2021

Pavel Šámal  
předseda senátu

Odlišné stanovisko soudce Josefa Fialy k II. výroku a odůvodnění nálezu  
ve věci sp. zn. IV. ÚS 3502/20

V souladu s § 22 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, podávám odlišné stanovisko k II. výroku a odůvodnění nálezu ve věci sp. zn. IV. ÚS 3502/20:

Zastávám stanovisko, že napadenými rozsudky (konkrétně jejich výroky ukládající stěžovatelce povinnost zaplatit vedlejší účastnici bezdůvodné obohacení) Krajského soudu v Praze a Okresního soudu Praha-východ došlo k porušení základního práva stěžovatelky zaručeného v čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Obecné soudy se nedostatečným způsobem vypořádaly se skutečností, že předmětná stavba místní komunikace byla na pozemku zřízena (podle tvrzení stěžovatelky) v době mezi I. a II. světovou válkou, že následně byly obě nemovité věci ve vlastnictví jediného subjektu (čs. státu), že docházelo postupně k převodům vlastnického práva k předmětnému pozemku (vedlejší účastnice uvedla, že pozemek nabyla od předchozí vlastnice více méně pouze formálně, protože tato vlastnice vede se stěžovatelkou spor o využití dalších pozemků [viz doplnění žalobních tvrzení na č. l. 189 verte spisu Okresního soudu Praha-východ sp. zn. 6 C 617/2014]) a nezohlednily judikaturní závěry o případné závaznosti souhlasu předchozího vlastníka s umístěním stavby na pozemku pro nabyvatele vlastnického práva k takovému pozemku [srov. náleze Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008 sp. zn. II. ÚS 268/06 (N 2/48 SbNU 9)].

Z uvedených důvodů mělo být ústavní stížnosti vyhověno a dotčené výroky napadených rozsudků zrušeny.